

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXX POLUMJESEČNIK BROJ 4
15. VELJAČE
A. D. 1909 – A. M. 6037

SADRŽAJ

„Sposobni Sluge Novog saveza”	415
Ne od Slova, nego od Duha	415
„Ako me tko ne uputi”	416
Što se tiče Velikog Posrednika	418
„Skriveni Misterij”	419
„Puna dobrih djela i milostinje”	420
Prekrasna Kršćanka	421
Pregled Lekcija	422
Tromjesečna Lekcija o Umjerenosti	423
„Sačuvaj jedinstvo duha”	424
„Koji je dao sebe kao Otkupninu”	425
„Posrednik Između Boga i Ljudi”	426
Pitanja o Savezima	428

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„SPOSOBNI SLUGE NOVOG SAVEZA”

– 2 KOR. 3:6 –

SV. PAVAO kaže: „Ne da smo sami po sebi sposobni nešto pomisliti kao da dolazi od nas, nego je naša sposobnost od Boga, koji nas je i osposobio za poslužitelje Novog zavjeta [saveza]; ne slova, nego duha, jer slovo ubija, a duh oživljuje.” – 2 Kor. 3:5,6

Kako bi sveti Pavao i ostali apostoli mogli biti sluge Novoga saveza, ako takav Novi savez još ne postoji? Slično bi se pitanje moglo postaviti s obzirom na izjavu našeg Gospodina da je njegova spomen -čša predstavljala krv Novog zavjeta, Novog saveza. Odgovor na ova pitanja je: (1) Neće biti krvi ni iz Novog saveza nakon što on bude dovršen. Krv Novog saveza je krv pripremljena prije Saveza, kojom će ga zapečatiti i učiniti obaveznim – učiniti ga Savezom. Riječi našeg Gospodina o čaši izrečene su prije nego što je umro. Čaša je bila simbolična i upućivala je unaprijed na njegovu vlastitu smrt. Ponuđena je samo njegovim sljedbenicima, a ne svijetu. Bila je prolivena za njih i bila je osnova za njihovo pomirenje s Ocem; ali to je u dogledno vrijeme trebala biti krv Novoga saveza – krv kojom će Novi savez biti pošćropljen, zapečaćen, učinjen djelotvornim. Ponuđeno je Crkvi više od osamnaest stoljeća prije vremena za pečaćenje Novoga saveza, da se Crkvi, pobjednicima, daju prednosti sudjelovanja s Kristom u njegovoj žrtvi, ne samo u smislu opravdanja, nego i u smislu posvećivanja, ili smrti s njim.

To sveti Pavao najizrazitije tvrdi u 1 Kor. 10:16, govoreći: „Čaša blagoslova nije li zajedništvo krvi Kristove?” Ispijanje te čaše simbolizira naše zajedništvo u Kristovim mukama, naše zajedničko jedinstvo u svim nevoljama koje su ga snašle – naša smrt s njim. Dok svi članovi Tijela Kristova ne budu sudjelovali u ovoj čaši, doći će vrijeme za primjenu zasluga te čaše zajedništva, te ujedinjene žrtve Tijela, sa i pod Glavom koja pečati Novi (Zakon) savez s Izraelom, i preko Izraela, za dobrobit čovječanstva. Kad su učenici upitali ne bi li mogli sjesti na njegovo prijestolje, jedan s desne, a drugi s lijeve strane, upitao je: „Možete li piti čašu koju ja pijem?” (Marko 10:38.) Svi koji žele sjediti na prijestolju moraju piti iz čaše. Svi koji će vjerno piti iz čaše sjedit će na prijestolju kao članovi Tijela Kristova – „Zaručnica, žena Jagančeva.”

Uzmimo ilustraciju: pretpostavimo da se Deklaracija o neovisnosti ili neki važan dokument treba potpisati i zapečatiti. Sam dokument bi mogao biti ispisan i dok je u procesu potpisivanja moglo bi se o njemu govoriti kao o savezu, sporazumu ili izjavi, iako to ne bi bio takav dokument, čak ni nakon što bi bio ispisan, sve dok nije propisno potpisan i zapečaćen. Slično se zakonom može odrediti da je tinta određene vrste, i osoba koja je za nju zadužena može o njoj

govoriti kao o korištenoj tinti, u smislu da je to bila tinta namijenjena za upotrebu u potpisivanju tog Ugovora, kada treba doći pravo vrijeme. Slično tome, o osobi određenoj da bude posrednik tog saveza može se tako govoriti prije potpisivanja. Slično onima iz njegove svite, koji bi ga pratili kao pomoćnici i kojima bi bila potrebna određena priprema prije nego što bi se uključili u ovu službu, moglo bi se govoriti o ministrima ili službenicima tog Saveza, iako on još nije bio potpisan i stvarno sačinjen savez.

Tako Apostol o sebi i drugima govori kao o sposobnim slugama Novoga saveza. On ne misli da je Novi savez na snazi, u djelovanju, već da s obzirom na ovaj Novi savez za koji je Bog obećao da će na kraju biti potpisan i zapečaćen i stupiti na snagu, on i drugi, cijelo Kraljevsko svećenstvo, sluge su toga Saveza, poslužujući ili služeći njegovim interesima i potpuno kvalificirani od Gospodina za to. Mi sami od sebe nemamo pravednosti, nema zasluga, koje bi mogle biti učinkovite za pečaćenje tog Novog saveza s Izraelom. Ali, budući da smo opravdani vjerom u Kristovu krv, učinjeni smo sposobnima ili podobnima služiti interesima Novoga saveza. Mi mu služimo polažući svoje živote kao sunasljednici s našim Otkupiteljem za njegovo pečaćenje, a zatim ga stavljamo u funkciju.

Naš položaj je položaj Božjih veleposlanika, koji ljudima objašnjavaju njegovu milost i njegovu pripremu Novoga saveza, kroz koji svi mogu biti blagoslovljeni i oporavljeni ako žele. Toliko onih koji s radošću prime našu poruku i okrenu se od grijeha da slijede našeg Gospodina mogu biti pozvani da postanu članovi Tijela Kristova, Tijela Mesije, Tijela Posrednika, Tijela velikog Proroka, Tijela velikog Svećenika, Tijela velikog Kralja Milenijskog Doba. Dakle, mi smo službenici Novoga saveza utoliko što polažemo svoje živote u njegovu službu, u njegovu interesu, iako to još nije Savez, već samo obećanje. Ne samo da polažemo svoje živote, već tražimo sučlanove Tijela Pomazanika i pomažući im u polaganju njihovih života, pod jamstvom da će te bolje žrtve uskoro biti dovršene i da će njihovu primjenu učiniti naša slavna Glava, i mi s njim u slavi.

NE SLOVOM, NEGO DUHOM

Čak i svojim ophođenjem sa svijetom možemo im donekle služiti, kao sluge Novoga saveza, jer im možemo dati do znanja nešto od njegovih uvjeta, koje neki od njih mogu shvatiti vjerom, a drugi ne. Možemo im objasniti da ovaj Novi savez koji će stupiti na snagu svjedoči o Božanskom milosrđu i suosjećanju za čovječanstvo. Ne možemo im služiti pismo Novoga saveza, jer nije zapečaćeno. Možemo im samo reći o

njegovom duhu i nastojati im pokazati važnost, što se tiče budućnosti, da će pravda i milosrđe biti umjereni zajedno za sve. Da je Novi savez sada zapečaćen, uvjeti nisu takvi da bi ga učinili blagoslovom, jer Sotona je još uvijek knez ovoga svijeta, grijeha ima u izobilju, a Kraljevstvo koje treba donijeti oslobođenje još nije uspostavljeno. Novi Savez je Savez Zakona i Djela koji su postali mogući – potpuno isti kao i Savez Zakona, osim s boljim Posrednikom. Ako bi se, dakle, slovo Novog (Zakona) Saveza sada moglo primijeniti, to bi bila velika šteta za sve koji potpadaju pod njega, i, kao što Apostol sugerira, to bi bilo do smrti. Stoga je puno bolje za svijet da nije zapečaćen i operativan i da mi koji smo povezani s njim kao budući članovi njegovog Posrednika samo objasnimo protivničkom svijetu duh tog Saveza, koji može koristiti, prosvjetliti i ohrabriti samo one koji traže Boga i koji nemaju nikakvog srca protiv njega.

„AKO ME TKO NE UPUTI”

– DJELA 8:26-40 . – 7.OŽUJKA –

Ključni tekst: – „Istražujte Pisma; jer mislite da u njima imate život vječni; a ona svjedoče za mene.” – Ivan 5:39

Srž ove lekcije je Božanski nadzor evandeoskog djela i korištenje posvećenih talenata u otkrivanju Božanskih namjera. Đakon Filip, čije su službe Istine bile tako obilno blagoslovljene od Gospodina u Samariji, očito je nastavio ponizno, tako da ga je Gospodin mogao dalje koristiti kao svog zastupnika i glasnogovornika. Poruka Evandjelja trebala je biti poslana u Afriku. Etiopski eunuh na visokom položaju pod Kandake, etiopske kraljice, bio je prikladna osoba da prenese poruku. Dugo je vremena imao znanje o pravoj religiji Židova. Budući da je bio eunuh, on nije mogao postati Židov (Pnz 23:1), osim kao „prozelit unutar njihovih vrata” – onaj koji je prihvatio židovsko bogoslužje. Došao je u Jeruzalem na bogoslužje na jedan od svetih blagdana. Pod Gospodnjom providnošću, nada Izraela, Mesije, bila je istaknuta pred njegovim umom. Vraćao se svojoj kući u Etiopiju i, prema običaju tog vremena, čitao je naglas iz svitka. Bilo je to Izaijino proročanstvo, koje je vjerojatno kupio u Jeruzalemu po znatnoj cijeni. Bio je zbunjen onim što je pročitao, a što se činilo da se odnosilo na Mesiju. Neke izjave implicirale su njegovu veliku slavu, čast, dostojanstvo, moć, dok se činilo da ga druge spominju kao prezrenog i odbačenog od ljudi – vođenog kao janje na klanje. Mnogi drugi ljudi stoljećima su čitali iste odlomke sa sličnom zbunjenošću. Zašto? Jer nije došlo pravo vrijeme da se razumiju i Bog nije poslao sluge ili glasnike da ih protumače.

„DUH REČE FILIPU, IDI!”

U međuvremenu je Gospodin, sposoban koliko i voljan učiniti da „sve surađuje na dobro”, uputio je đakona Filipa na putovanje koje ga je, u pravo vrijeme, dovelo u kontakt s eunuhovim društvom, jer je sasvim

Stoga bi vjernik u Gospodina Isusa, opravdan vjerom u njegovu krv, imao pravo očekivati Milenijsko doba i blagoslovljene prednosti Novoga saveza koji će tada biti inauguriran. I u mjeri u kojoj bi živio u skladu s uvjetima tog Novog saveza, bio bi bolje pripremljen za blagoslovljene prednosti koje će tada biti donesene na svijet. Ali on ne bi mogao potpasti pod slovo Novoga saveza ako bi htio, jer ono još nije zapečaćeno. Mogao je samo vjerom doći pod njegov duh.

Ali poseban posao ovih propovjednika ili službenika Novog (Zakona) Saveza je obznaničiti onima koji su zainteresirani da se raduju Novom Savezu i njegovom blagoslovu po vjeri, da Bog ima nešto bolje za nas – za pozvane, izabrane i vjerne, naime, da se posvećenjem na smrt, ispijanjem njegove „čaše,” možemo ubrojiti kao članovi Tijela Posrednika, pod višim, Abrahamovim Savezom. „A ako ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo i baštinici po obećanju.” – Gal. 3:29.

vjerojatno da bi tako značajan čovjek putovao sa znatnom pratnjom osim vozača svojih kola. Filip se nije raspravljao s glasnikom koji ga je poslao. Nije nagovarao da ima poslovnih stvari koje zahtijevaju njegovu pozornost, jer je to bio njegov prvi posao koji je služio interesima Kraljevstva. Ako nas Gospodin ikada pošalje u poslanje i omogući nam da ga ispunimo, to treba smatrati glavnim životnim poslom za to vrijeme, a sve ostalo sporednim, inferiornim.

Stigavši na dogovoreno mjesto, Filip je osmatrao priliku za službu. Kako bismo željeli da sav Gospodinov narod može sve više i više dostizati ovaj stav srca i uma – spremnost, čekanje, gledanje, da zamijete Božanske providnosti u svojim poslovima i da ih koriste mudro, kao što je to učinio Filip!

Očito su kola prošla pokraj Filipa i on je čuo čitanje. Znao je da to znači da je eunuh čovjek zainteresiran za Božju Riječ i da je njegov um usredotočen na nju. Možda je čak pretpostavio da je Gospodin upravo u ovom trenutku usmjerio eunuhovu pozornost na ovaj dio Svetoga Pisma, kako bi Filipovu misiju učinio pogodnom. Duh Gospodnji je rekao Filipu da trči za kolima i stupi u komunikaciju s čitateljem. Na koji ga je način Duh Gospodnji tako potaknuo, ne znamo. Možemo, međutim, smatrati da je Duh Sveti obilno boravio u Filipu, ubrzao njegove moći zapažanja da spozna prilike trenutka i sugerirao mu da je to način na koji bi njegovo poznavanje Gospodina i njegovih posvećenih sposobnosti moglo biti od koristi u naviještanju dobre vijesti. Stoga bi svatko od nas trebao biti toliko pun žara za poruku, toliko pun želje pomoći drugima u milosti Božjoj, da bi Duh Gospodnji u nama potaknuo da izgovorimo riječ u pravo vrijeme.

Parafrazirajući izvještaj, možemo pretpostaviti da je Filip, trčeći blizu čitatelja u kočiji, povikao: „Prijatelju, razumiješ li što čitaš?” Toliko toga ovisi o prikladnoj riječi, i to o pravoj riječi! Treba uzeti u obzir ne samo naše riječi, već i ton glasa kada pokušavamo predstavljati velikog Kralja kao njegovi veleposlanici. Ljubaznost i bratska ljubav treba biti naznačena na našim licima i našim riječima, i učiniti je dijelom poruke koju prenosimo.

Poštenje eunuha, njegova spremnost za Istinu, njegova poniznost uma, sve je naznačeno njegovim odgovorom, „Kako mogu razumjeti ako me netko ne uputi?” Oholost koja bi Filipa oholo pogledala značila bi srce nesporno za Evandjelje – nedostojno toga. Ponos koji bi rekao: „Pretpostavljam da to razumijem jednako dobro kao i vi, gospodine”, ukazivao bi na srce koje nije dovoljno krotko za Istinu i da bude njen sluga u Africi. Praznovjerno poštovanje koje bi reklo: „Nitko osim doktora prava ne bi trebao razumjeti ove spise,” značilo bi okovano stanje srca, nesporno za poruku. Eunuhov odgovor bio je pravi za srce u ispravnom stanju prema Bogu i Istini. Priznalo je njegovo neznanje o Prorokovom značenju, i priznalo je Božansku moć koja će objasniti prividnu kontradikciju u dogledno vrijeme, i priznalo je da bi Gospodin vjerojatno u svoje vrijeme i na svoj način poslao tumačenje uz pomoć ljudi. Njegov poziv Filipu da se vozi s njim u njegovim kolima bio je daljnji pokazatelj njegove krotkosti i da je shvatio da je u Filipu našao nekoga tko je, poput njega, bio duboko zainteresiran za Riječ Gospodnju i njegova obećanja Izraelu. Povezao bi Filipa na njegovo putovanje i bez sumnje bi za to vrijeme uživao u zajedništvu s njim u svetim stvarima.

Mnogi su u naše vrijeme spriječeni u primanju odgovarajućeg znanja o Božanskoj riječi i planu zbog nedostatka krotkosti, poniznosti uma, sposobnosti poučavanja. Neki od njih su zaključili da, budući da Sveto Pismo izjavljuje „Svi će oni biti poučeni od Boga”, stoga bi trebali očekivati anđele ili anđeoske glasove da ih pojedinačno vode u razumijevanju Svetog Pisma. Pod ovom zabudom mnogi su jasnočujno od zlih duhova bili odvedeni u različite fanatizme. Umjesto toga, trebali bismo obratiti pozornost na Gospodinovu Riječ o ovoj temi, a ne kako će sav njegov pravi narod biti poučen o njemu. Apostol objašnjava kako, govoreći: „I dade neke apostole, neke proroke i učitelje za službu službe, za izgradnju Tijela Kristova.” (Efež. 4:11,12.) Onaj tko odbacuje Gospodinov put dokazuje činjenicu da nije u ispravnom stanju srca i stoga nije poučen od Boga.

„NIJE OTVORIO USTA”

Dio proročanstva koji je eunuh čitao odnosio se na Mesiju koji je krotko podnosio protivljenje grešnika

protiv sebe, govoreći da su protiv njega sva moguća zla, i izjavljujući da je u tom pogledu on poput janjeta nijemo pred svojim strigačima. A ono što je vrijedilo za Učitelja trebalo bi sve više vrijediti za sve one koji žele ići njegovim stopama, u omjeru koliko napreduju na dobrom putu i postaju kopije dragog Božjeg Sina.

Eunuh je dalje pokazao svoju poniznost pitajući Filipa za tumačenje ovog proročanstva. Je li se to odnosilo na samog Izaiju ili na nekog drugog? Čitamo da je to otvorilo Filipu usta da mu propovijeda Isusa kao antitipskog Jaganjca Božjeg, kao onoga koji je pretrpio teška poniženja, čak do smrti, čak i smrti na križu. Možemo zamisliti njegovo objašnjenje proročanstva, „Njegov naraštaj, tko će objaviti? jer njegov život uzet je sa zemlje.” Filip je nedvojbeno objasnio da, iako je naš Gospodin prestao biti sa zemlje, zemaljski, i uskrsnuo je na duhovnoj razini bića i Božanske prirode, ipak će imati generaciju ili potomstvo. Njegovo potomstvo, njegova djeca, bit će na zemaljskoj razini i bit će Adamova djeca, koju je usvojio kao svoju. U dogledno vrijeme, pod Tisućgodišnjim Kraljevstvom, on će postati njihov Davatelj života ili Otac, njihov Preporoditelj ili Izbavitelj, oslobađajući ih od moći groba i zatim vraćajući u puno ljudsko savršenstvo kao svoju djecu sve koji će primiti i imati koristi od blagoslovljenog znanja i prilika toga vremena. Tako će u dogledno vrijeme postati „Otac vječni” otkupljene i obnovljene Adamove rase. Možemo zamisliti da je njegovo propovijedanje o Isusu otišlo još dalje od ovoga i pokazalo eunuhu da će prije tog veličanstvenog dana regeneracije svijeta biti istaknuta još jedna značajka Božanskog programa, naime, odabir Crkve koja će biti članovi slavnog Tijela, pod Isusovim poglavarstvom – Tijelo inače nazvano „Zaručnica, Jaganjčeva žena”. Nedvojbeno je objasnio eunuhu da je to poruka sadašnjeg vremena, poruka ili poziv da postanemo nasljednici Božji i sunasljednici s Isusom Kristom, Gospodinom našim, i članovi velikog antitipa Mesije, antitipa Proroka, svećenika, Kralja i Suca svijeta. On je nedvojbeno objasnio dva koraka potrebna kao ulaz u ovu milost, ovu prednost, naime, (1) napuštanje grijeha i prihvaćanje Krista kao Otkupitelja; (2) potpuno posvećenje opravdane ljudske prirode služenju Gospodinu i njegovoj braći i njegovoj Istini.

Eunuhov krotak, poučljiv i pošten stav olakšao mu je primanje ove veličanstvene poruke u njezinoj jednostavnosti i ljepoti. Već je bio vjernik, koliko je znao. On je već bio opravdan svojom vjerom u obećanog Otkupitelja. Sada je to opravdanje postalo zapravo njegovo, jer su njegov um i srce shvatili misao da je Raspeti Sin Božji koji nas je otkupio svojom dragocjenom krvlju. Već je bio predan Gospodinu, koliko je znao njegovu volju. Tako je sada, s jasnim znanjem koje mu je izravno poslano preko Filipa,

njegovo posvećenje oživljeno, obnovljeno, prošireno, praktično primijenjeno. Očito mu je Filip objasnio novo krštenje, ne samo u smislu u kojem smo kršteni u Kristovu smrt, već i prikladnost simboliziranja toga uranjanjem u vodu. Obratite pažnju na brzinu eunuha da prizna svoju potpunu podložnost Gospodinu i da to simbolizira uranjanjem u vodu. Da nije bio dobrog srca, i ovo bi bilo odgođeno s nekim izgovorom. Kako je očito da je Bog u njemu izabrao prikladnu posudu da prenese svoju poruku Etiopljanima – da bude strani misionar!

Drevni rukopisi izostavljaju redak 37. Očito je dodan kasnije kao marginalna bilješka, kao odgovor na pitanje iz retka 36. Vrlo vjerojatno je takve riječi, ili još mnogo više, upotrijebio Filip. Očito, izvještaj ne pretendira biti izvještaj o svemu što je rečeno, već samo o glavnim crtama razgovora. Eunuh je zapovjedio vozaču svojih kola da stane. Filip i on su sišli i on je kršten – uronjen. I kad su izašli iz vode, Duh Gospodnji odvede Filipa, tako da ga eunuh više nije vidio. Ali ovaj je nastavio svoj put radujući se veličanstvenoj poruci koju je primio, koja je „zadovoljila njegove čežnje kao što ništa drugo nije moglo.” Nedvojbeno je razgovarao sa svojim kočijašem ili ostalima iz svoje družine i provjeravao vrijeme svog putovanja kući. Tradicija kaže da je među njegovim obraćenicima u Etiopiji bila i sama kraljica.

Možda ne znamo kako je duh odveo Filipa. Ali to je bio dan čuda i bez sumnje njegov čudesni prijevoz ne

ŠTO SE TIČE VELIKOG POSREDNIKA

Čini se čudnim koliko je vremena potrebno da ideja doista proradi u našim umovima. Brat očito pronicljivog uma nedavno je objavio mali pamflet u kojem je iznio da brat Russell očito vjeruje i uči da je Krist sastavljen od mnogih udova – Isusa Glave i raznih pobjednika, udova njegova Tijela; i da kroz ovog velikog Krista Bog predlaže zapečatiti Novi savez i kroz njega donijeti blagoslove Izraelu i svim obiteljima na zemlji. Brat to navodi kao nešto novo i prekrasno što je tek otkrio, iako je čitatelj naših izdanja već deset godina. Drago nam je da mu je ta misao konačno sinula. Naše je uvjerenje, međutim, da je ovu misao dobio davno iz naših spisa, i da se je u potpunosti slagao s njom sve dok mu se srce nije ukiselilo. Potom je nastupila duhovna probavna smetnja i konačno je došlo do sljepoće „očiju njegova razuma,” tako da stvari koje je nekoć smatrao razumnima i lijepima više nisu takve za njega. Drugim riječima, nakon što je došao na svjetlo Sadašnje istine, on je očito izašao iz njega u „vanjsku tamu,” u kojoj je prethodno bio, i u kojoj se čovječanstvo općenito još uvijek nalazi. Zašto ga je Gospodin protjerao? Ne možemo sa sigurnošću znati. Možemo i moramo primijetiti činjenicu. A riječi našeg Gospodina

bi samo njemu poslužio kao ohrabrenje i jamstvo da je njegova služba pod Gospodinovim nadzorom, već bi njegov nestanak dao eunuhu dodatnu vjeru u ono što ga je poučio, jer bi posvjedočio da je Bog s njim i da je korišten kao što su anđeli korišteni prije.

Opća pouka za nas je, (1) spremnost, budnost, služiti Gospodinu u sezoni i izvan sezone, kada nama odgovara, i kada nije zgodno – veselimo se svakoj prilici i pod svaku cijenu da budemo Kraljevi ambasadori ; (2) nužnost poniznosti i brze poslušnosti, ako želimo napredovati i održati ili postići korisnost u Gospodinovoj službi.

KLJUČNI TEKST

Kao što ističe naš Ključni tekst, Gospodin se objavljuje u Svetom Pismu, i oni koji ga žele poznavati trebali bi tražiti informacije od tamo. Pod Božjom providnošću, apostoli, proroci i učitelji su potrebni, nezamjenjivi. Ali nijedna se ljudska riječ ne smije uzeti umjesto Božje Riječi. Naprotiv, njihove prezentacije trebaju naći prihvaćanje samo u onoj mjeri u kojoj se utvrdi da su u skladu sa Svetim Pismom, a da bi se razaznao taj sklad, neophodan je Duh Sveti. Sveto Pismo se mora istraživati, ali samo dolaskom u stanje harmonije srca i poučljivosti, a zatim punim posvećenjem primanjem Svetoga Duha, možemo se nadati da ćemo razumjeti Božansku poruku i time dobiti vječni život koji ona obećava onima vođenima i poučenima od Gospodina.

pokazuju što je vjerojatna poteškoća. Naš Gospodin nas uvjerava da „Ako tko hoće vršiti njegovu (Očevu) volju, spoznat će nauk.” (Ivan 7:17.) Nagovještaj je da je pokvarenost usko povezana s pogrešnošću, što se tiče doktrine.

Ali ne možemo suditi o srcima jedni drugima. Mi smo nesposobni; a, osim toga, zabranjeno nam je to. U svakom slučaju, trebali bismo radije misliti dobro, a ne loše, o osjećajima i motivima drugih. Naša jedina prosudba mora biti što se tiče vanjskog ponašanja – bilo trnovitog stava ili vučjeg duha; ili da li su, s druge strane, plodovi i milosti istinske vinove loze u dokazima. Opet, sposobnost gledanja, razlučivanja duhovnih stvari, još je jedan dokaz koji je Gospodin dao o onima koji su u ispravnom odnosu prema njemu. Ako nas je poslušnost Gospodinu i Istini dovela do svjetla, neposlušnost ili gubitak Duha Gospodnjeg nedvojbeno će odvesti od svjetla u tamu koja prevladava posvuda oko nas – ne nužno o svakoj temi, jer među onima izvan svjetla Sadašnje Istine, istina i zabluda prevladavaju na mješovit i zbudujući način. Samo je posvećenima dano „spoznati otajstva Kraljevstva Božjega”. Svima strancima ove su stvari manje -više parabolične i mračne izreke.

„SKRIVENA MISTERIJA”

Četrdeset godina nastojimo pokazati onima koji imaju duhovne oči i uši razumijevanja da je „skrivena tajna” „Krist u vama, nada slave.” – Kol 1:27.

Kristov Duh u vama vodi sada do samopožrtvovnosti, samoodricanja, nošenja križa, itd. – „ispuniti ono što je iza Kristovih nevolja.” Ovo je misterij za Židove, pogane i nominalne kršćane koji ne razumiju zašto bismo trebali biti pozvani na zajedništvo u Kristovim patnjama i koji olako gledaju na našu radost što ćemo uskoro postati dionici Kristove slave u Prvom uskrsnuću. Ovaj misterij, skriven od prošlih doba i razdoblja, sada je obznanjen svecima i nikome drugome; a ako se izgubi svetost, razumijevanje otajstva nedvojbeno ide s njom.

Apostol objašnjava da je misterijska klasa (Isus Glava i Crkva njegovo Tijelo) veći Izak, nasljednici Abrahamskog saveza – izdanak Sarinog saveza. (Gal. 3:16-29.) Židovi to ne znaju, nego još uvijek vjeruju svom Savezu zakona, sklopljenom na Sinaju. Većina kršćana ne zna za to, nego još uvijek misle za sebe da su nekoć bili pod Savezom zakona kao Židovi, sve dok, kako oni misle, prilikom prvog dolaska našeg Gospodina On nije zapečatio Novi Savez s Duhovnim Izraelom. Koliko smo često pjevali, „Slobodni od Zakona, o sretno stanje,” i „Prokleti Zakonom i izranjavani padom, Krist nas je otkupio jednom zauvijek.”

U ovim izjavama postoji primjesa istine i pogreške, a nismo ih mogli razlikovati sve dok se „misterij” nije počeo rješavati. Istina o ovoj temi je „misterij” za nominalnog kršćanina, čak iako je jasno navedeno u nadahnutoj Riječi, naime, da su prirodni Izrael i njihov Savez odbačeni od Božje naklonosti; da je Krist Isus dobio nagradu Saveza zakona i da je glava Crkve, Krist, Izakovo potomstvo Abrahamovog saveza. Članovi Kristova „Tijela” su pozvani i izabrani i pronađeni su vjerni tijekom ovog Evandeoskog doba i bit će potpuni s njegovim završetkom. Žrtva ovog većeg Izaka (Glava i tijelo) donosi krv Novog saveza, koji će ga uskoro zapečatiti ili ratificirati i učiniti ga operativnim za Izrael kao Novi (Zakonski) savez, umjesto njihovog Starog saveza zakona. Imat će većeg Posrednika, umjesto Mojsija, i vječne blagoslove, umjesto privremenih, i živa djela vjere i poslušnosti umjesto mrtvih. Drago nam je što imamo pomoć s bilo koje strane u postavljanju ovih stvari pred „domaćinstvo vjere.”

Međutim, brat nesumnjivo nenamjerno krivo predstavlja nekoliko stvari. Naši spisi izrezani tu i tamo mogu izgledati kontradiktorni, baš kao što proturječja Svetog Pisma tvrde i ističu oni koji ih ne razumiju i protivte im se. Ako se naše prezentacije čitaju u njihovim odgovarajućim vezama, otkrit će se da su

skladno progresivne, kao što Sveto Pismo nagovještava da treba očekivati, govoreći: „Put je pravednika kao svjetlo koje blista, koje svijetli sve više i više do savršenog dana.” – Izr. 4:18.

Pokret Reformacije bio je u pravom smjeru – svaka sljedeća reforma pokušavala se približiti pravom svjetlu. Završetak 2300 dana čišćenja svetišta (sv. III., poglavlje X.) zatekao nas je slobodnima od babilonskih tradicija i ponovno utemeljenima na svjedočanstvu Isusa, apostola i proroka, te nasljedovanju spoznaje Gospodina. Ali sloboda od neistina nije značila da su sve dragocjenosti Božanske istine ispravno smještene i fiksirane u našem razumijevanju. Tako su, na primjer, Novi savez, njegovo pečaćenje i njegovo djelovanje dragocjene činjenice, nimalo pogrešne; ali mi smo krivo smjestili te činjenice, slijedeći tradiciju Babilona. Još uvijek imamo Novi savez i još uvijek cijenimo svaku njegovu značajku na isti način, ali opažamo da je bio pogrešno postavljen; da je Novi (Zakon) savez koji će biti zapečaćen ili djelotvoran Kristovom krvlju, zaslugom Kristove smrti, na kraju ovog Evandeoskog doba, umjesto na njegovom početku. Sada jasno vidimo da Sveto Pismo posvuda uči da Novi savez treba sklopiti „s Domom Izraelovim i Domom Judinim,” a ne s Duhovnim Izraelom. Sada vidimo da smo pod Savezom vjere ili milosti, izvornim ili Abrahamovim savezom, a ne uopće pod Savezom zakona i djela, kao što je bio Stari savez zakona, i kakav će biti Novi (Zakon) savez. Sada vidimo punu snagu apostolove izjave: „Mi smo, braćo, kao što je bio i Izak, djeca obećanja” – djeca Abrahamova Saveza. – Gal. 4:28.

Isus je bio Glava toga Izaka, a Crkva članovi Izakova Tijela. Cijeli veći Izak, „Potomstvo Abrahamovo,” predstavljen je predodžbenim Izakom i njegovom žrtvom. To je krv (žrtva – smrt) cijelog većeg Izaka koji će zapečatiti Novi savez s Izraelom, „Nakon onih dana.” (Jer 31:31.) Činjenica da je veći Izak trebao biti ne samo Isus, nego i Crkva, je Misterij koji Židovi nisu mogli shvatiti, i koji Babilon ne može shvatiti, i koji će samo „Mudri razumjeti.” – Dan. 12:10.

Naš kritičar griješi kada pretpostavlja da mi tvrdimo da je Crkva bilo koji dio „pashalne” žrtve. Držimo, naprotiv, da je pashalni Jaganjac našao svoj antitip samo u našem Gospodinu. To je u skladu s riječima: „Krist, naša Pasha, žrtvovan je za nas; zato svetkujmo svetkovinu.” (1. Korinćanima 5:7,8.) Pashalno Janje je pripremljeno cijelo, bez slomljene kosti. Tako je predstavljao samo našeg Gospodina, a ne njegove „članove,” Crkvu. Naprotiv, u jednoj od žrtava na dan pomirenja, ovan žrtve paljenice bio je izrezan na komade, a dijelovi su oprani, a zatim s glavom položen na oltar, predstavljajući tako Krista i njegove članove odvojeno, ali ujedinjeno, prineseni Bogu – članovi pod zaslugom Glave.

Pasha nije bila za sav narod, nego samo za prvorođence. Ovo je, dakle, simboliziralo Kristovo djelo za Crkvu ovog Evandeoskog doba, koja je drugdje označena kao „Crkva Prvorođenih.” Očito Crkva nema udjela u vlastitom izbavljenju, koje je u potpunosti djelo Božje milosti i ljubavi. Kao što je prelazak prvorođenih Izraelovih doveo do sklapanja Saveza zakona s Izraelom na gori Sinaj, tako prelazak Crkve prvorođenih tijekom ovog Evandeoskog doba dovodi do inauguracije Novog saveza. za blagoslov prirodnog Izraela i svijeta, Mojsije, koji predstavlja Krista, Glavu i Tijelo (koje Bog odabire između čovječanstva tijekom ovog Evandeoskog doba) postao je Posrednik Saveza zakona. I on je uzeo krv

junca i jarca i poškropio knjigu Zakona, koja predstavlja Boga ili božansku pravdu, a zatim je poškropio ljude, čime je tim Savezom vezao Boga i ljude. Krv većeg junca (Isusa) i većeg jarca, Crkve, zajedno će zapečatiti Novi (Zakonski) savez. Antitip će uskoro biti ovdje. Uskrsnuće većeg Mojsija, većeg Posrednika, uskoro će se izvršiti.

Kao što se Mojsije popeo na goru Sinaj i primio Zakon i donio ga Izraelu i zapečatio Savez na njemu, tako će veći Mojsije uskoro otići na Božju Goru, Kraljevstvo, i ubrzo nakon toga će se pojaviti, ali pod zavjesom, nevidljiv za čovječanstvo, da zapečati Novi savez i provede sva njegova dobrotvorna milosrđa.

„PUNA DOBRIH DJELA I MILOSTINJE”

– DJELA 9:31-43 – 14. OŽUJKA –

Ključni tekst: – „A Petar mu reče: Eneja, Isus Krist te liječi; ustani i spremi svoju postelju. I odmah ustade.” – Djela apostolska 9:34.

POČETNI stih naše lekcije obavještava nas da je nakon progona koji je raspršio Crkvu (nakon Stjepanove smrti) došlo vrijeme zatišja i odmora. „Tako je Crkva po svoj Judeji, Galileji i Samariji imala mir, izgrađivala se i umnožavala se u strahu Gospodnjem i u utjehi Duha Svetoga.“ Koliko je ovdje zabilježeno u nekoliko riječi! I kako će se ovdje izložena načela primijeniti na Gospodinovo postupanje sa svojim narodom danas? Sveto Pismo nam daje ilustraciju Gospodinovog postupanja sa svojim narodom riječima: „Kao što orao gnijezdo podiže.” (Pnz 32:11.) Tako Gospodin ponekad dopušta kušnje, progone, itd., koji izvana izgledaju kao da impliciraju uništavanje najdragocjenijih interesa, a ponekad izazivaju iznenađenje njegovog naroda grubošću i uznemirujućim uvjetima. Usprkos tome, pod Božanskim nadzorom, raspirivanje gnijezda i prebacivanje odgovornosti na njegov narod može im biti od koristi, jačajući ih, pomažući im. Zatim dolazi vrijeme odmora i prilika za duhovnu izgradnju, utjehu, rast u milosti i znanju. Sretni su oni koji su, u vrijeme podizanja gnijezda, ispravno uvježbani od strane Gospodinove providnosti i poučeni od njega i postali sve aktivniji u njegovoj službi – službi pravednosti, istine i ljubavi. Donosi im pripremu za razdoblje odmora i razvoja.

Ali drugima koji nisu ispravno vježbani prosijavanjem, tresenjem, miješanjem gnijezda, iskustvo je drugačije. Prosijani su, otuđeni, i razvili su tvrd duh, stran Gospodinu, i neskladan s njegovom Riječi. Jedna klasa ide od milosti do milosti i od snage do snage; druga se vraća u vanjsku tamu svijeta. Stoga je, kako apostol kaže, naša poruka „miris života na život jednima, a smrti na smrt drugima” – 2. Kor. 2:16.

„SVECI KOJI SU BORAVILI U LIDI”

Ova lekcija daje mali uvid u stanje stvari u ranoj Crkvi. Istina je bila dovoljno nepopularna da spriječi

većinu onih koji vole ovaj sadašnji život i hvalu ljudi više nego buduću život i Božansko odobravanje. Izgradnja, utjeha Duha Svetoga i hod u strahu ili štovanju Gospodnjem već spomenuto (r. 31), ilustrirano je izjavom u stihu 32, da je sveti Petar na svojim putovanjima došao u Lidu, k svetima koji su ondje boravili. U to vrijeme, pod tim uvjetima, biti kršćanin značilo je biti svetac, sveta osoba, posvećena ili odvojena osoba. I tako bi trebalo biti i dalje. Ali, jao! Popularnost je pod imenom kršćanin donijela ne samo vukove u janjećoj koži, nego i koze i šarene i pjegave i crne ovce, ali i svetačke. Međutim, trebamo zapamtiti izjavu: „Gospodin poznaje svoje.” Stoga, „Neka se odstupi od bezakonja svaki koji imenuje ime Kristovo” – odstupi od nepravde (bezakonja) i od svega što je nepravedno (2. Tim. 2:19); drugim riječima, neka svi budu sveci, „Jer ovo je volja Božja (u vezi s vama), vaše posvećenje.” – I. Sol. 4:3.

Možemo, bez ponosa ili hvalisavosti, zabilježiti da je broj svetaca za koje svjetlo Sadašnje istine ima privlačnost svetački, i također da ono vodi poštena srca koji ga primaju u stanje posvećenja ili svetosti. Umnožavanje dokaza u tu svrhu, koje nosimo iz dana u dan i iz godine u godinu, utječna su, jačajuća jamstva Božanske naklonosti koja prati Božansku Riječ, baš kao što bismo i trebali očekivati. I više od ovoga: čini se da svetost srca raste u dužine i širine i visine i dubine kršćanskog karaktera. Uzgred, primjećujemo, čini se da ništa što je predstavljeno u ovim kolumnama dugi niz godina nije bilo od veće pomoći svecima i onima koji traže svetost od „ZAVJETA.” Sumnjamo da se isti broj ljudi, sposobnih i voljnih položiti taj zavjet, može naći u svim denominacijama kršćanstva. Vjerujemo da će se, kako svetost napreduje među našim čitateljima, naši popisi onih koji su položili ovaj svečani zavjet, ovo svečano obećanje Gospodinu u ime i snagu Isusovu, nastaviti povećavati, i da će to značiti

povećanje duhovne snage i svima njima kršćanska milost i snaga karaktera.

U Lidi je sveti Petar pronašao paraliziranog čovjeka koji je osam godina bio prikovan za krevet. On nije bio jedan od svetaca, jer su čuda iscjeljenja rijetko, ako su ikada, činili Gospodin i apostoli nad vjernicima. Ako bolest dođe do onih koji pripadaju „domaćinstvu vjere,” to treba smatrati božanskim dopuštenjem, s pogledom na ispravljanje ili prilike za rast u milosti – kao među „svim stvarima” koje će raditi zajedno za dobro onima koji se time ispravno koriste. Trenutačno Enejino iscjeljenje Gospodin je iskoristio za oglašavanje Istine, na način koji u današnje vrijeme nije potreban. Čitamo: „Svi koji su živjeli u Lidi i Šaronu vidjeli su i obratili se Gospodinu.” Rad u to vrijeme bio je uspostaviti Crkvu, privući njenu pozornost, uspostaviti je i okupiti u nju sve „prave Izraelce” dostojne Istine, dostojne da budu spašeni od vlastite nacije i sljepoće i nevolje koja dolazi na istu. Djelo sadašnjeg vremena je drugačije. To je skupljanje pšenice iz kukolja. Hodimo po vjeri, a ne po viđenju i po čudima.

„BILA JE BOLESNA I UMRLA”

Sveti Petar se zaustavio u Jopi, blizu Lide. Tamo se jedan od svetaca razbolio, ali nije ozdravio i umro je. Slično je Isus izliječio mnoge bolesne; ali je dopustio da njegov poseban prijatelj, Lazar, bude bolestan i umre, a da mu nije olakšao nevolju. Kao što je kasnije Lazar bio probuđen iz sna smrti kao dokaz božanske moći i dokaz vremena obnove (Djela 3:19-21), tako je s Tabitom (grčki, Dorcas), ona umrla, ali, preko svetog Petra, Gospodin ju je probudio iz smrtnog sna kao čudo i demonstraciju Božanske sile koja ostvaruje djelo evanđeoske poruke i čini je snažnom za ljude.

PREKRASNA KRŠĆANKA

Tabita, u sirijskom jeziku, tada i tamo prevladavajućem, označava lijepu, a njezin grčki ekvivalent, koji nosi istu misao ljepote, označava gazelu; nježnost, plašljivost i sjajno, iskričavo oko gazele su naznačene karakteristike imenom. Ne znamo je li sveta žena koja je oživjela od smrti bila lijepog lica, ali izvještaj nas opravdava da priznamo da je bila lijepog srca i karaktera. Izjava: „Ova je žena bila puna dobrih djela i milostinja koje je činila”, govori nam da je bila lijepa u očima Gospodina i u očima svih njegovih svetaca – pod uvjetom, naravno, da su njezina dobra djela bila potaknuta ljubavlju srca. Jer uvijek se trebamo sjećati apostolovih riječi: „Kad bih dao svoje tijelo da se spali kao mučenik, ili kad bih dao sve svoje imanje

siromasima, a ljubavi nemam, ništa mi ne bi koristilo” – bilo bi bez poštovanja u umu onoga koji istražuje srca i kome su motivi u onima ovoga doba sve.

Čitamo da su „sve udovice stajale pored njih plačujući i pokazujući ogrtače i haljine koje je Dorka načinila dok je bila s njima.” Ove nas riječi podsjećaju na izraz našega Gospodina u pogledu druge žene: „Učinila je što je mogla.” Takvi ožalošćeni na smrtnoj postelji daju rječito svjedočanstvo svetosti. Nije zabilježeno da su sve udovice bile svete, a vrlo vjerojatno neke i nisu, jer ih je sveti Petar sve izbacio dok je molio. Moramo imati na umu da dok su sveci Božja osobita skrb i stoga bi trebali biti isto tako osobita briga jedni za druge, ipak imamo u širokom, općem smislu, odnos prema cijelom svijetu čovječanstva i kad god želimo može im činiti dobro. Apostol nas potiče da „činimo dobro svima, a osobito onima koji su ukućani po vjeri.” – Ef. 6:10.

Udovice iz starih vremena imale su posebno tešku sudbinu iz raznih razloga; otuda često spominjanje njih u Svetom Pismu kao predmeta milosrđa. Pod civiliziranim poretkom našeg vremena, potaknutim i gajenim duhom kršćanstva, dobro su zbrinute udovice i siročad i time su u određenoj mjeri naše mogućnosti za milosrđe smanjene. Niti je biblijski niti mudro uvijek zaobilaziti pripreme civilizacije za brigu o siromašnima, napaćenim udovicama i siročadi, i uvesti privatna dobročinstva, koja su skuplja, i, u nekim slučajevima, problematičnija, a, u nekim primjerima, manje povoljna. „Sveci” bi trebali tražiti u ovom, kao i u svakom predmetu, duh zdravog uma, koji dolazi odozgo. Međutim, još uvijek postoje prilike za ispoljavanje dobronamjernosti u stvarima zemaljskoga – a osobito na duhovnom planu. Rijetki znaju za nebesku manu Evanđelja. Rijetki su u stanju pripraviti i drugima dati Kruh koji je sišao s neba. Malo je onih koji su u stanju pomoći grešnicima da se operu i budu čisti, i ukazati im na haljinu Kristove pravednosti i pomoći im da je obuku, i pokazati im kako je treba sačuvati „bez mrlje ili bore” ili bilo čega sličnog.

Malo je onih koji su spremni savjetovati druge kako da se riješe mrlja i bora ako ih ipak dobiju na svojim haljinama – da nas krv Isusa Krista, našega Gospodina, čisti od svih naših pogrešaka i nedjela neznanja. Ovo su pravi sveci, i svi bi trebali biti tako marljivi, tako revni, da kad dođe njihova „promjena,” bude mnogo sposobnih i voljnih slaviti Boga u njihovo ime, mnoge žive poslanice, koje trebaju znati i čitati svi ljudi, i mijenjani iz znanja u znanje i iz slave u slavu, kroz njihovu aktivnu pomoć kao braća, kao sveci, kao izaslanici Boga!

„A mudrost odozgo je najprije čista, zatim mirotvorna, blaga, popustljiva, puna milosrđa i dobrih plodova, nepristrana i nelicemjerna.” (Jakov 3:17)

„PREGLED LEKCIJA”

– 21. OŽUJKA –

Ključni tekst: – „Zato su oni koji su bili raspršeni išli posvuda propovijedajući Riječ.” – Djela apostolska 8:4.

Lekcija za tromjesečje pokrivala je prvih deset godina povijesti Crkve, koja datira od uzašašća našega Gospodina. Zanimljivo je primijetiti jednostavnost Božanskog uređenja. Ne nalazimo spomena papa, kardinala, nadbiskupa, bogoslovaca ili velečasnih. Naprotiv, čak su i apostoli zabilježeni kao „neuki i obični.” Doista, izrazi evanđelist, pastor, učitelj, starješina, đakon, apostol jedine su titule priznate u Crkvi, prema novozavjetnim zapisima. A svi ti izrazi označavaju, izravno ili neizravno, služenje, a ne autoritet ili dostojanstvo. Ponovno primijetite da se u tom razdoblju božanski vođenog napretka Crkve u djetinjstvu, ne spominju sajmovi, festivali, večere ili predstave za prikupljanje novca za plaće ili za podizanje Crkve; doista, nijedna od ovih tema nikada se ne spominje u Novom zavjetu – teme za koje se danas čini da sačinjavaju glavno obilježje „crkvenog rada”. Djelo Crkve tada je bilo „propovijedanje Riječi”. Ne čini li se očiglednim da velika promjena u ovim pojedinostima nije bila povoljna za duhovni razvoj?

Čestitamo našim čitateljima što se kao suradnici u vjeri i služenju posebno razlikujemo od većine današnjih kršćana, a posebno nalik prvoj Crkvi u navedenim pojedinostima. Poput njih, mi nemamo formulirani kredo osim Biblije. Poput njih, mi nemamo crkvene „službenike” ili „vladare”. Poput njih, pridajemo malo pozornosti crkvenim građevinama, ali smo zadovoljni sastajanjem u privatnim kućama, ili u javnim zgradama koje se inače koriste radnim danima, ili u sinagogama koje su već izgrađene i posvećene, ako su nam stavljene na raspolaganje, ili u „gornjim sobama.” Poput njih, naš glavni posao je „propovijedanje Riječi” – a ne propovijedanje samih sebe, niti ljudskih teorija i tradicija, niti teozofije, niti filozofije, niti evolucije, niti „lažno takozvane znanosti”, niti čak društvenih reformi, koliko god dobre neke od njih mogu biti. Poput njih, naše propovijedanje je ponekad u uličnim kolima, Etiopljanima ili bijelcima, bogatima ili siromašnima, farizejima i doktorima zakona, i siromašnima svake nacije i jezika, sekte i stranke. Poput njih, mi znamo Istinu i Istina nas je oslobodila, i zadovoljstvo nam je pomoći drugima u istoj slobodi, od neznanja, praznovjerja i lukavstava Protivnika.

Poput njih, nada pred nama je Kraljevstvo dragog Sina Božjeg, i izgled udjela u tom Kraljevstvu pri drugom dolasku našega Gospodina. Poput njih čuli smo radosnu vijest o velikoj radosti koja će biti za sve ljude, i drago nam je žrtvovati vrijeme, energiju, snagu, novac, utjecaj, sve, za prednost da budemo Božji suradnici u pozivu razreda Nevjeste; u pripravu za

Kraljevstvo predragoga Sina Božjega. Poput njih, ne trebamo poticaje u vidu imena, slave, plaće, časti ljudi. Poput njih, veselimo se susresti jedni s drugima, a to više što vidimo da se dan približava. Ne trebaju nam opere, ne trebaju nam plaćeni pjevači, ne trebaju nam vodvilji s propovijedaonice da nas privuku. Poput njih bili smo gladni i žedni za Istinom, i, nakon što smo okusili dobru Riječ Božju i postali dionicima Duha Svetoga, otkrivamo da sa dobivenom snagom naš apetit nastavlja rasti, i mi želimo sve više i više Kruh koji je sišao s neba i od vode života.

Istina, ima promjena, prilagođavanja našem vremenu i sadašnjim uvjetima. Ne nosimo turbane niti lepršave haljine niti sandale. Ne putujemo na devama, niti toliko pješice, niti u jedrenjacima. Koristimo se tiskarskim strojem, poštom, raznim sredstvima brzog prijevoza, itd. Većinu naše evangelizacije činimo putem tiskanih stranica, javnih tiska, volonterskog materijala, kolporterskog rada itd. Ipak, to nisu razlike, nego prilagodbe istih principa našem vremenu.

Djelo obavljeno u Judeji tijekom trideset sedam godina nakon raspeća našeg Gospodina i zatvaranja uništenjem Jeruzalema, 70 godine po Kr., bilo je žetveno djelo za tu naciju. Tijekom tog vremena možemo biti sigurni da je svako zrno „pšenice” odvojeno od kukolja i sakupljeno u žitnicu – višu ili Evandeosku dispencijaciju – u duhom začeto stanje. Ta se žetva proširila izvan Palestine, ali se čak i tada uvijek odnosila „najprije na Židove”, sve do 70. godine.

Slično djelo, Žetva ovoga doba, mi razumijemo da je u tijeku od 1878 godine, a završit će 1914 godine, s početkom velikog vremena nevolje nad kršćanstvom, što odgovara i antitipizira nevolju koja je uništila židovsku naciju. Tamo je žetva bila u radijusu od samo nekoliko stotina kilometara. Žetva se danas prostire po cijelom civiliziranom svijetu, krugom od oko 16093 kilometara. Budući da je žetelaca malo, koliko je potrebno da Gospodin osigura izvanredna sredstva koja su nam sada na raspolaganju za kruženje poruke o žetvi – za skupljanje pšenice. Ne bismo li dobro rekli da Gospodin mjeri izume naših dana kako bi osigurao nužnost ove žetve, kako bi se svako zrno pšenice u cijelom svijetu moglo pronaći i sakupiti u žitnicu uzvišenog razdoblja, nebeskog? Vjerujemo da je načelo zabilježeno u našem Ključnom tekstu još uvijek primjenjivo – da Gospodin ne želi da se njegov posvećeni narod, kada dođu u svjetlo Sadašnje istine, okupi posebno u posebnim gradovima, državama, itd., nego želi da oni će biti raspršeni po inozemstvu, tako da će se posvuda propovijedati Istina i da će imati neprocjenjivu prednost naviještati je, služiti joj, i tako

sami biti blagoslovljeni i izgrađivani i pripremljeni za udio u slavi Kraljevstva.

Draga braćo, onaj koji je bio uz i vodio prvu Crkvu, s nama je jednakom snagom. Onaj koji je vodio u ono vrijeme žetve, vodi sada, i nastavit će voditi svoj posao do kraja. Možda imamo iskustva sa sličnim karakterima kao što su Juda, Aleksandar kovač, Janes i Jambres. Ali Gospodin je sposoban učiniti da sve te

stvari rade zajedno za naše dobro i kroz sve njih da ispuni svoja milostiva obećanja. On može dopustiti progone, zatvaranja ili stvari koje odgovaraju na drugom planu, ali nikada nemojmo sumnjati u prisutnost i moć našeg Gospodina.

Sjajni rezultati više će nego nadoknaditi iskušenja i poteškoće.

„Vjera mu može čvrsto vjerovati, što god bilo.”

KVARTALNA LEKCIJA O UMJERENOSTI

– IZREKE 23:29-35 – 28. OŽUJKA –

Ključni tekst: – „Napokon ujeta kao zmija i bude kao guja.” – Izr. 23:32

VRLO ohrabrujući znak napretka u mnogim dijelovima kršćanstva, gdje je naša vlastita zemlja znatno u vodstvu, val je raspoloženja u korist potpune apstinencije od opojnih pića i odbijanje masa da prihvate trgovinu alkoholnim pićima. Jedina poruka koju je Gospodin dao svom narodu kad ih je uputio da propovijedaju Riječ nije uključivala potpunu apstinenciju, i stoga se Gospodinov posvećeni narod, vjerni kao svećenici, ne smije odvratiti od svoje važnije poruke, poziva klase Zaručnice, potaknuti svjetovnjake na ovu izvrsnu, ali privremenu i djelomičnu reformaciju. Poruka Crkvi, onima koji su pozvani da budu „izabrani,” jest postizanje duha zdrave pameti, koji im sigurno ne bi dopustio da u svoj sistem uzmu bilo što što bi zbunilo njihov razum. Uzdržljivost, umjerenost, sabranost, usađivanje je Riječi Božje i njezina duha na sve koji su nadjenuli ime Kristovo i proglasili se sljedbenicima Jaganjca.

Apostolove riječi govore da posvećeni trebaju činiti dobro svim ljudima koliko imaju prilike, osobito ukućanima vjere; i čini se da nas ovaj poticaj opravdava da povremeno kažemo samo koju riječ o pitanju umjerenosti. Ispravno je da naše simpatije prema umjerenosti i svakoj reformatorskoj mjeri budu jasno poznate prijateljima i neprijateljima kako naše dobro ne bi pogrdili oni revni prijatelji koji, ne shvaćajući Božanski program i njegovu „skrivenu tajnu”, misle čudnim što ne trčimo s njima u veće aktivnosti na liniji društvenog uzdizanja i reformi. Imajući samo malo osobnog iskustva u ovom smislu, smatramo da je najbolje iznijeti uglavnom riječi drugih o ovoj temi, kao što je navedeno u nastavku:

Knjiga velečasnog dr. Smitha, Industrijski sukob, kaže:

„U Engleskoj, u tri godine obilja u sedamdesetima, plaće su godišnje povećane za 200 000 000 dolara. To je iznosilo 600 000 000 dolara za tri godine, ali 600 000 000 dolara bila je samo količina zlata u optjecaju u Velikoj Britaniji u to vrijeme. Jesu li radnici zajedničkim impulsom, potaknuti velikom ambicijom, uštedjeli ovih 200.000.000 dolara godišnje? Jesu li uštedevinu pretvorili u zlato? Jesu li kontrolirali banke i diktirali uvjete financijerima?

„Da su se te stvari učinile, u proteklih trideset godina vidjela bi se nova Engleska, a cijeli bi svijet bio ispunjen pjesmama o velikim postignućima koja je napokon postigla radnička klasa. Oni bi ukinuli mirovinu aristokracija; pomeli bi zastarjele tradicije i institucije; došli bi u svoje vlastito carstvo. Radni ljudi Engleske zarađivali su dodatnih 200.000.000 \$ godišnje, a tužna popratna činjenica je da je račun za piće Engleske tijekom svakog od tih tri godine porastao za samo \$200 000 000. Svo povećanje tog računa nije došlo od radničke klase, ali dovoljno je došlo od te klase da ostane argument da još uvijek stoji argument da ono što se želi nije toliko bolja prilika koliko sposobnost da postane mudrije korištenje mogućnosti koje imaju muškarci.

„U Sjedinjenim Državama trošimo oko 1 200 000 000 dolara godišnje na piće. Ne bi li se isplatilo radnicima Amerike uzeti s tog računa za piće, recimo, 250 000 000 dolara godišnje i staviti ih u industrijski fond za razvoj industrije poduzeća u vlasništvu radnika, njima upravljaju radnici, a čiju bi dobit trebali primati radnici?”

Od Orisona Swetta Mardena, urednika časopisa Success, New York City:

„Moje promatranje pušača cigareta potvrdilo je moje uvjerenje da nijedan muškarac ili dječak koji je žrtva navike cigareta ne može se održati na visokom mentalnom ili fizičkom nivou. Pušenje cigareta dovodi dječake u loše društvo i demoralizirajuće okruženje. New Yorški Gradski sudac kaže da je devedeset i devet od stotinu svih momaka optuženih za zločine, od prekršaja do provala, oslabio moralni osjećaj otrovom cigareta... Zapravo, moralna izopačenost koja prati naviku pušenja cigareta je užasan. Laž, varanje, nečistoća, gubitak moralne hrabrosti i muškosti, potpuno obaranje životnih standarda duž linije, njegovi su opći rezultati.”

Poštovani Ben B. Lindsey, sudac suda za maloljetnike, Denver, Colorado, kaže:

„Naši životi uvelike ovise o našim navikama. Navike čine ili uništavaju muškarce. Dječak koji počne s lošim navikama gotovo će sigurno biti bezvrijedan čovjek. Ako počne s dobrim navikama, jednako je

sigurno da će biti dobar čovjek; stoga je dječastvo najvažniji dio života. Jedna od najgorih navika u djetinjstvu je navika pušenja cigareta. Ako se ustraje u njoj, ona otupljuje i umrtvljuje sve finije moralne osjećaje; čini fizičku i moralnu olupinu od svakog dječaka. Sigurno je da će odvesti žrtvu u druge navike jednako opasne i odvratne. Godine na sudu za maloljetnike u Denveru uvjerile su me da je to jedno od glavnih zala s kojima se susrećemo u djetinjstvu i odgovorno za mnogo slabosti, bijede i zločina.”

Tvrtka Pittsburg Railways poslala je ovu obavijest svojim zaposlenicima:

„Radi poboljšanja usluge i sigurnosti javnosti, od ovog će datuma politika ove tvrtke biti da NE zapošljava muškarce koji koriste opojna pića ili cigarete ili imaju naviku kockanja. Iako je privilegija svakog pojedinca da jede, pije i puši što mu se sviđa, postaje dužnost ove uprave da u svojoj službi ima samo ljude trijeznih i umjerenih navika, FIZIČKI i MENTALNO sposobnih za obavljanje dužnosti koje im se mogu dodijeliti.”

Načelnik je naveo svoje razloge za izdavanje naloga kako slijedi:

„Moj je cilj i namjera provoditi ovu politiku bez prestanka, jer sam njome nedvojbeno dokazao da je podigla standard naših ljudi. Kritiziran sam zbog strogoće naredbe, posebno zabrane uporabe cigareta; ali s druge strane imam uvjeravanje naših nadzornika

divizije (kojih imamo dvanaest), potpomognuto mojim vlastitim zapažanjima, da su osobe ovisne o uporabi cigareta, osobito mladi ljudi, najnemarniji u svojim dužnostima i manje sposobni da ih izvode od muškaraca koji umjereno piju alkohol. Mogu također spomenuti da sam u sedamnaestogodišnjem iskustvu kao upravitelj javnih komunalnih poduzeća imao prilike unaprijediti mnoge naše ljude iz čina konduktera i motorista u časnike, i ni u kojem slučaju čovjek koji koristi viski nije ispunio zahtjeve.”

* * *

Naši glavni prigovori mnogim izjavama društvenih reformatora su da oni u svom žaru od svog reformacijskog pokreta stvaraju antagonističko Evandjelje, proglašavajući da se metodama koje oni zagovaraju mogu uvesti tisućljetni blagoslovi, bez obzira na Emmanuelu i Kraljevstvo koje će on uspostaviti, a koje Sveto Pismo proglašava jedinom moći pod nebom ili među ljudima ovlaštenom i sposobnom donijeti vječnu radost i blagoslov i obnovljeni raj. Reforme su u najboljem slučaju samo palijativne; ništa osim promjene mišljenja ne može donijeti željeno stanje, i ništa osim uspostave Mesijinog Kraljevstva, svrgavanja Sotoninog carstva i izbjavljenja robova grijeha i smrti od neznanja i praznovjerja, itd., ne može donijeti potrebne trajne blagoslove.

„SAČUVAJTE JEDINSTVO DUHA”

Pobuda Sv. Pavla da čuvamo jedinstvo duha u svezi mira, nikada nije bila potrebna Crkvi nego sada. Već smo upozorili na činjenicu da se čini da osobita gorčina duha i riječi veže one koji se protive Zavjetu, i želimo upozoriti one koji su položili Zavjet protiv bilo kakvog sudjelovanja u duhu svađe, ljutnje, gorčine. Ne možemo pomoći onome što bi nam drugi mogli učiniti ili reći, ali možemo se pobrinuti, svatko za sebe, „da nitko ne vraća zlo za zlo ili uvredu za uvredu, nego naprotiv blagoslivljajmo.”

Prije nekog vremena naša je pozornost na razne načine bila posebno usmjerena na činjenicu da pali anđeli dolaze u veći stupanj slobode nego što su imali od potopa i njihove osude na okove tame. Sve što smo rekli u pogledu vjerojatnih materijalizacija, krivotvorenja i mrtvih i živih, mi i dalje vjerujemo i savjetujemo svima da se čuvaju; ali mislimo da nije nevjerovatno da, dok smo mi tako pazili i razotkrivali neke od Protivnikovih lukavstava, on je u svom radu krenuo drugim smjerovima – raspirujući zle pretpostavke, zlo govorenje, insinacije, zlobu, zavist, mržnju, svađu – bezljubljenost. Naša je sadašnja misao da najveća opasnost za Kućanstvo vjere leži duž ovih suptilnih linija. „Ako tko nema Kristova Duha, nije njegov.” Dakle, do koje god mjere Protivnik bude

mogao ubaciti u nas zlog duha, i istjerati Duha Svetoga, do te mjere će nas on odvajati, otuđivati od Gospodina. Niti se možemo čuditi što bi naš Učitelj dopustio da takva iskušenja dođu na nas kao narod. Imali smo mnogo prednosti u svakom smislu u odnosu na druge – u znanju, u cijenjenju Božjih dubina, u prilici za razvoj plodova i milosti Duha Svetoga. Nakon što smo propovijedali drugima, jesmo li primijenili na sebe ove dragocjene istine i milosti, ili ćemo na kraju biti otpadnici, jer smo samo propovjednici Riječi, a ne njeni izvršitelji? – jer dok propovijedamo ljubav prema Bogu i braći, ovoj ljubavi nije bilo dopušteno da prožme i posveti sve puteve naših srca, naše riječi, naše misli, naša djela. Ne možemo se požaliti da nas Gospodin ispituje u tim smjernicama.

Godinama podučavamo u pogledu osobitih iskušenja ovoga časa i skrećući pozornost na izjavu Riječi da će „tisuće pasti uz nas.” Jesmo li profitirali saznanjem ili nas čudi činjenica da neki sada padaju? Pitanje je za svakoga od nas. Vrijeme je približavanja Kapetanu našega Spasenja i vrijeme potpunog odvajanja od svega što ne bi imalo srdačno odobravanje Njegovo i Očevo. Vjerujemo da je Gospodin posebno iznio Zavjet upravo za ovo vrijeme,

i da on čini divno djelo čišćenja u srcima Božje djece, kao što obilno svjedoče pisma koja svakodnevno primamo i koja govore o pljuskovima blagoslova u kojima se uživa, i blizine Gospodinu, kao rezultat ove svježije izjave izvornog posvećenja.

Obećali smo da ćemo s vremena na vrijeme objaviti rast našeg popisa onih koji se zavjetuju, i sa zadovoljstvom možemo spomenuti sada da je dosegnuta brojka od šest tisuća. S tim u vezi nudimo prijedlog da se posvuda, koliko god je to moguće, Zavjet čita svakodnevno, od strane svih koji su ga položili, bilo javno za stolom za doručak, na primjer; ili pojedinačno i privatno. Uvjereni smo da je u tome blagoslov, ne samo za obitelj Biblijske Kuće, već za sve. Čini se kako je divno da je Gospodin, bez našeg razmišljanja o tome, ili naše namjere, upotrijebio ovaj zavjet tako da pozove u postojanje molitveni krug od šest tisuća njegovih posvećenih koji se svakodnevno sjećaju jedni drugih pred prijestoljem milosti.

Sa zavjetom koji je svakog jutra svjež pred umom, podsjećajući nas na našu odluku da, ako je moguće, čuvamo svaku riječ i svaku misao još pažljivije nego u prošlosti, je li ikakvo čudo što se postiže veći napredak u samokontroli i razvoju plodova i milosti Duha Svetoga? Takve rezultate treba očekivati. A oni koji nisu položili zavjet i koji često shvaćaju svoje nedostatke u riječima, mislima i djelima, i jadikuju nad tim – nije li im vrijedno razmišljati o pomoći koju bi dobili ovom novom odlukom Gospodinu, i povećanom opreznosti koju bi im to donijelo?

Predlažemo da se oni koji su se zavjetovali prisjete također drage osobe koje ga još nisu prihvatile, tražeći za njih Gospodinov blagoslov i vodstvo, te neka paze u svakom smislu riječi da daju primjer Evanđelja mira, ljubavi i dobre volje koju podrazumijeva njihov zavjet, da će pažljivije nego ikad, ako je moguće, proučiti njihove riječi i misli. Neka se ova veća pažnja očituje

„KOJI JE DAO SEBE KAO OTKUPNINU”

„Jedan je Bog i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek Krist Isus; koji je sebe dao kao otkupninu za sve, da se posvjedoči u svoje vrijeme.” – 1. Tim. 2:5,6

NAŠ GOSPODIN ISUS dao je sebe kao otkupninu (odgovarajuću cijenu za cijelo čovječanstvo) na početku svoje službe, u trenutku svog posvećenja. Nastavio je s tim darivanjem tijekom svoje javne službe tijekom tri i pol godine. Doprčio je žrtvu sebe, „čovjeka Krista Isusa,” na Kalvariji. Kad ga je Otac uskrisio od mrtvih, on je bio posjednik, da tako kažemo, vrijednosti njegove prethodne žrtve, koju je imao slobodu ponuditi kako je htio. Prinošenje žrtve bila je jedna stvar, a primjena njezinih zasluga bila je druga stvar. Kao, na primjer: gospodin A je u nevolji i treba mu 5000 dolara za pomoć. G. B ima nekretninu koju može prodati za 5000 dolara – dovoljno da plati A-ov dug. Kad on proda imovinu, A-ov dug nije plaćen, ali samo B sada

onima koji nisu položili zavjet, kako bi vidjeli vašu bolju samokontrolu i rado slavili našeg Oca na nebu.

Dok osuđujemo sve što gleda prema podjeli ili raskolu u Tijelu Kristovu, i dok vjerujemo da nema osnove za podjelu u vezi sa zavjetom, i da nitko tko je položio zavjet nema pravo učiniti ga testom zajedništva sa svojom braćom; ipak, slobodni smo priznati da je s onima koji se protive Zavjetu drukčiji. Protiveći se tome, čini se da gube dio svog povjerenja. Ili su manje mudri ili manje dobri nego što smo mislili da jesu; jer ne možemo vidjeti kako bi bilo mudro ili dobro srce moglo postaviti prepreke i protivljenje na put onima koji ovim Zavjetom nastoje privezati svoju žrtvu za oltar.

Kao što je prije rečeno, test je li zavjet Biblijski ili nebiblijski vrlo je jednostavan. Uzmite njegove izjave jednu po jednu i vidite može li se naći bilo koji stih u Svetom Pismu u suprotnosti s bilo kojom od njih; onda pogledajte koliko se stihova u Svetom Pismu može pronaći koji favoriziraju ove tvrdnje bilo u riječi bilo u duhu. Tako utvrđujemo da je zavjet Biblijski do zadnjeg stupnja, a nebiblijski ni u jednom stupnju. Sugerira li netko da se polaganje zavjeta ne zahtijeva u Svetom Pismu? Odgovaramo da uzimanje STRAŽARSKÉ KULE, Cincinnati Enquirera, Dispatcha ili Worlda nije propisano u Svetom Pismu; niti je izravno naređeno objavljivanje naših traktata i STUDIJA SVETOG PISMA. Je li nebiblijsko nositi cipele, hlače ili šešire, jer se to ne spominje u Svetom Pismu? Nisu li svi u potpunosti Biblijski ako nisu u sukobu s bilo kojom svetom odredbom i propisima; baš kao što je svaka stvar potpuno legalna koja se ne kosi ni s jednim zakonom? Iznenadjeni smo slabošću argumenata kojima neki od dragih prijatelja su se zbnili i spriječili primanje velikog blagoslova kroz polaganje zavjeta ili Odluke Gospodinu, da će njihov od sada biti još bliži hod s Bogom.

ima iznos, cijenu, koju može dati za A-jevo olakšanje, ako hoće; i na njemu je da izabere kako, kada i gdje će se primijeniti. Krist je dao sve što je imao kako bi kupio svijet i blago koje je u njemu vidio – Adama i njegovu obitelj, prodane grijehu i smrti. Kada je naš Gospodin uzašao na visinu, učinio je nešto zaslugom svoje žrtve što je donijelo blagoslov određenoj klasi (domaćinstvu vjere). Apostolska je izjava da je izvršio pomirenje za njihove grijehe, a davanje Svetoga Duha na Pedeseticu bilo je dokaz te činjenice. Ali jednako je jasno da naš Gospodin nije primijenio svoju krv na cijelo čovječanstvo, jer Sveti Duh nije sišao na cijelo čovječanstvo, niti im je stigla ikakva poruka koja objavljuje oprostjenje njihovih grijeha.

Naprotiv, naknadna apostolska izjava bila je da „cijeli svijet u Zlu leži” i da je samo Crkva, kućanstvo vjere, „izbjegla osudu koja je nad svijetom”. Nadalje, Apostolova izjava nije da se naš Gospodin pojavio u prisutnosti Božjoj kao naš Posrednik, niti kao Posrednik svijeta, već da se pojavio u prisutnosti Božjoj kao NAŠ Zagovornik – ali ne kao Zagovornik svijeta. Sve je ovo vrlo jasno, ako su naši umovi i srca u stanju to primiti; ali naravno neće biti jasno, i ne treba ga razumjeti niti biti jasno pod bilo kojim drugim okolnostima.

O tome što je Isus učinio kad je uzašao na visinu, apostol nas nije detaljnije obavijestio; ali nam je ukazao na tipove, Zakon. Gledajući tamo, primjećujemo različite detalje predodžbenog dana pomirenja Izraela, koji je nagovijestio:

(1) Oproštenje grijeha za KUĆANSTVO VJERE, pod Abrahamovim savezom s vjernicima.

(2) Naknadno oproštenje grijeha cijelog ostatka svijeta pripremom za pečačenje Novog (Zakona) Saveza Kristovom krvlju.

Ova podjela koja odvaja Evandeosku Crkvu od svijeta bila je vrlo jasna u slici, a također je bila jasna u učenjima našeg Gospodina i apostola. Naš Gospodin je rekao, „Oni nisu od svijeta, kao što ni ja nisam od svijeta.” (Ivan 17:16.) Odredio im je da odu i donesu rod – trajni plod, vječni plod. Apostol izjavljuje o našem Gospodinu: „On je pomirnica (zadovoljština) za grijeha naše (Crkve), i ne samo za naše, nego i za grijeha svega svijeta.” (1. Ivanova 2:2.) Ovdje se opet povlači oštra crta između „izabrane” Crkve i njezina blagoslova, i neizabranog svijeta i blagoslova koji će mu doći u dohledno vrijeme.

Gledajući ponovno u tip (Levitski zakonik 16) vidimo da postoje dvije odvojene i različite žrtve, te da one nisu bile prinesene Bogu na prijestolju milosti obje u isto vrijeme:

(1) Krv junca je prva prolivena i prva prinesena.

(2) Nakon toga je prinesena krv jarca.

Naš Gospodin nije umro dvaput i dvije životinje ga nisu predstavljale – osim kao Glava i Tijelo. I ne samo to, nego nam tip jasno govori da su dvije žrtve krvi na prijestolju milosti bile primjenjive na različite klase, a prva, primijenjena na Levijevo pleme, uključivala je svećenike. Drugo se odnosilo na sav ostatak izraelskog naroda. Hoće li itko tvrditi da je naš Gospodin Isus umro dvaput, prvi put za antitipske Levite, a drugi put za ostatak čovječanstva? Krist je sigurno jednom zauvijek umro. Koje je onda značenje ove dvije žrtve i jasno odvojenih primjena i odvojenih prihvaćanja i odvojenih blagoslova?

Na to smo pitanje već vrlo detaljno odgovorili u maloj knjižici pod naslovom „Tabernakulske sjene boljih žrtava,” čije novo čitanje svima preporučamo kao razradu „skrivenog misterija” zajedništva Crkve,

Kraljevskog svećenstva, s Isusom, velikim Prvosvećenikom, u patnjama, žrtvama ovog sadašnjeg vremena i u slavnom djelu i blagoslovima budućnosti. Zapamtite, također, da je ova rasprava prvi put objavljena 1880. Mi u njoj pokazujemo da nijedan čovjek ne može otkupiti svog brata, i da je to zato što su svi grešnici, svi pod smrtnom kaznom. Također pokazujemo da ih smrt našeg Gospodina, predstavljena onom junca, primijenjena u ime kućanstva vjere, besplatno opravdava od svakog grijeha i dopušta im da postanu „svete i prihvatljive žrtve”. (Rim. 12:1.) Pokazujemo da je sve žrtvovanje učinio Gospodin, da naš dio završava u našem predstavljanju sebe živim žrtvama, i da ako održavamo ovo stanje samoodricanja, naš Gospodin nas ubraja u nova stvorenja, udovi njegova Tijela, a naše tijelo njegovo tijelo, a njegove patnje i smrt njegove patnje i smrt.

Tako je Kristova žrtva, Glave i Tijela, napredovala preko osamnaest stoljeća. Vjerujemo da je svršetak blizu. Kada Veliki svećenik prihvati posljednjeg člana svoga Tijela i završi žrtvovanje, on će odnijeti, iza zastora, krv, svoju vlastitu krv – krv svojih članova – na prijestolje milosti, u ime svih ljudi. Tada će se ispuniti ono što je Gospodin obećao preko proroka Joela – da će izliti svoj „Duh na svako tijelo,” baš kao što je prilikom završetka i prinošenja prve žrtve izlio svoj „Duh na svoje sluge i sluškinje” na Duhove. Tko ima duhovni vid, a ne može ovo vidjeti? I ako smo to jednom vidjeli i sada postaje mutno svakome od nas, koji je lijek? Svi takvi trebaju odmah otići velikom liječniku po melem za oči. Trebali bi požuriti u strahu da ih ne obuzme potpuna sljepoća i vanjska tama. Iskreno preporučamo post, molitvu i ispitivanje srca i srdačno prihvaćanje zavjeta.

Imajte na umu da nije naš Gospodin u nekom predljudskom stanju taj koji je sebe dao kao otkupninu za sve, već ČOVJEK Krist Isus. On je otkupnina za sve, tako što će samo njegovom žrtvom cijelo čovječanstvo biti spašeno od kazne grijeha i smrti i dati mu priliku čuti i prihvatiti dobru vijest o vječnom životu. Otkupnina je svejedno za cijelo čovječanstvo, jer je prvo primijenjena na Crkvu, a zatim je kroz Crkvu učinjena primjenjivom na čovječanstvo. Voda koju pijemo ipak je s neba iako do nas dolazi kroz cijevi i slavine.

„POSREDNIK IZMEĐU BOGA I LJUDI”

Kao što je već spomenuto, vjerujemo da kad god se riječ posrednik koristi u Svetom Pismu, to se odnosi na savez između strana koje su otuđene. Bog i svijet su u neprijateljstvu. Bog je osudio svijet, zbog grijeha. Ta osuda još uvijek leži na svijetu (osim onog njegovog malog dijela koji je opravdan vjerom). „Svijet još uvijek leži u Zlome” – još uvijek je pod osudom. Posrednik je bio neophodan – netko tko će proći

između tih otuđenih strana i pomiriti ih. Naš Gospodin Isus došao je na svijet da bude Spasitelj svijeta kao i Spasitelj Crkve. Djelo koje je Isus učinio, njegova žrtva, bila je u Božanskom programu s ciljem da on postane Posrednik između Boga i čovječanstva općenito – svijeta, grešnika. Ta će se svrha ostvariti, iako još nije. Ispravno je govoriti o našem Gospodinu Isusu kao Posredniku i govoriti o Novom (Zakonu) savezu kao da je već posredovan, jer je stvar potpuno nagoviještena, prorečena, obećana od strane Gospodina, koji ne može lagati i nalazi se u procesu ostvarenja. Bog će sklopiti takav Savez s Domom Judinim i Domom Izraelovim nakon ovih evanđeoskih dana. (Heb 8:8-10.) On će osigurati Posrednika, koji će zatim, tijekom Milenija, posredovati između Boga i čovjeka. To je dio Božanskog programa da će naš Gospodin Isus biti taj Posrednik. Stoga je ispravno govoriti o njemu kao takvom sada – govoriti o stvarima koje još nisu kao da jesu. Ovo ni u kakvoj mjeri nije u suprotnosti s mišlju da ovaj Posrednik raste iz dana u dan – dodaju mu se članovi.

Zašto bi trebalo biti kašnjenja? Ako je čovjek Krist Isus bio Posrednik i ako je plan za Novi savez bio nepopravljivo utvrđen unaprijed, zašto ne bi bio ratificiran odmah? Ponovno odgovaramo da je to bila jedna značajka „Skrivenog misterija” – „Krist u tebi, nada slave.” (Kol. 1:26,27.) Dio je Božanske namjere da Isus, Posrednik Novog saveza (onaj čija zasluga daje cijenu i koji će uskoro primijeniti tu cijenu za pečaćenje Novog (Zakona) Saveza) biti Glava Crkve, koja je njegovo Tijelo – „posebni udovi Tijela Kristova”. (1. Kor. 12:27.) U božanskoj namjeri veći Izak treba uključiti Crkvu. „Mi smo, braćo, kao što je bio Izak, djeca obećanja” – djeca Saveza vjere. (Gal. 4:28.) Isus Posrednik, po Božanskoj pripremi, prihvaća članove, koji moraju biti njegovi sužrtvovatelji, a malo kasnije i njegovi sunasljednici.

Ova klasa crkve nije uključena u „ljude” našeg teksta – nije uključena u svijet, „Vi niste od svijeta, kao što ni ja nisam od svijeta.” (Iv 17:16.) „Svijet”, „ljudi” trebaju velikog Posrednika da ih pomiri s Bogom. A Novi savez i Kraljevstvo koje će on inauguirati su božanske pripreme koje će donijeti blagoslove svijetu, ljudima, kazniti ih, slomiti im srca, učiniti da svako koljeno klekne i svaki jezik ispovjedi Božju slavu. Crkva, kao Zaručnica, ne samo da sudjeluje u patnjama ovog sadašnjeg vremena, nego i u onom veličanstvenom djelu pomirenja „ljudi”, „svijeta” s Bogom snagom i snagama i utjecajima Milenijskog Kraljevstva.

Klasi koju je Gospodin sada prihvatio kao odvojenu od svijeta ne trebaju drastične mjere Milenija da ih natjeraju da se poklone i priznaju. Oni su posebna klasa, koja, usred grijeha, voli pravednost i mrzi bezakonje. Oni su kao njihov Gospodin i Otkupitelj, o

kojem je zapisano: „Ljubio si pravdu, a mrzio bezakonje; zato te Bog, tvoj Bog, pomaza uljem radosti (Duh Sveti) iznad (Nad glavom) tvojih bližnjih.” – Heb. 1:9.

NEPRIJATELJI DJELA – NE SRCA

Ali netko bi se mogao zapitati, ne govori li Apostol o nekima iz „domaćinstva vjere” kao o onima koji su nekoć bili stranci, došljaci, stranci iz zajednice Izraela? Da; tako je i Kornelije bio sve to kao poganin, ali je poštovao Boga i davao mnogo milostinje ljudima. Ali kao poganin, on je prirodno bio stranac od izraelskih povlastica i blagoslova sve dok, što se tiče pogana, Krist nije okončao Savez zakona, pribio ga na svoj križ i dopustio poganima svoju naklonost i još veće blagoslove izvornog Saveza.

Ali zar Apostol ne kaže da su neki koji su postali sveci bili lažljivci i odvratne osobe, „otuđeni i neprijatelji u svom umu po zlim djelima”, i može li svijet biti gori od ovog opisa? (Kol. 1:21.) Odgovaramo, Što se tiče djela i božanskih standarda, Da, „da se svaka usta začepi i da sav svijet postane krivac pred Bogom”, i Židovi i pogani. (Rim. 3:19.) Ali oni koji se srcem nisu protivili svjetlu i Istini, imali su drugačiji položaj u Božanskoj procjeni. Kroz neznanje i slabosti bili su kao cijeli svijet, ali u drugim pogledima bili su vrlo različiti i različito procijenjeni od Gospodina. Ovi su, zbog svoje ispravnosti srca, bili blagoslovljeni time što su bili privučeni Kristu kroz Oca, da bi mogli biti opravdani vjerom u dragocjenu krv, i da bi mogli biti posvećeni spoznajom Istine, i da bi tako mogli postati suradnici u Kristovim mukama i u njegovoj nadolazećoj slavi i djelu. Tijekom ovog doba samo su takvi privučeni i samo takvi primljeni: „Nitko ne može doći k meni osim da ga privuče Otac koji me posla.” (Iv 6:44.) O takvim „izabranima” sveti Pavao kaže: „Ako je Bog s nama, tko će protiv nas.” „Koji je u nama započeo dobro djelo, može ga i dovršiti.” Ovima je bila potrebna krv i nisu se mogli opravdati bez Otkupiteljeve žrtve, ali im nije potrebno da on posreduje u Novom (Zakonu) Savezu za njih, budući da su prihvatljivi pod boljim, Savezom vjere, sklopljenim s Abrahamom.

Vidimo razliku u sadašnjem vremenu: neki su, pod utjecajem zablude, prestravljeni strahom od vječnih muka, i možda izvana žive prema visokim standardima, ljubeći grijeh, ali bojeći se prakticirati ga. Kada Istina dopre do takvih i njihovi strahovi se rasprše, oni nemaju posebne sklonosti prema bogobožnosti. Drugi, naprotiv, slušajući o Gospodnjoj milosti i divnoj providnosti, privučeni su, prisiljeni, da postanu Isusovi sljedbenici, čak i po cijenu žrtve i materijalnih interesa. Ovoj drugoj klasi nije potreban posrednik koji bi ih doveo u sklad s Božanskim Zakonima. U mjeri u kojoj mogu, oni

uživaju vršiti Božju volju. Ovu vjeru i njezin duh poslušnosti Bog im ubraja u pravednost. Oni su, nakon opravdanja vjerom u njegovu krv, pozvani da postanu članovi Krista. Naći će se dovoljan broj njih da upotpune članstvo u njegovom Tijelu, i da ispune Kristove patnje, i da sačinjavaju same „izabrane“ članove Posrednika za svijet – ljude.

Sjetimo se da je Mojsije bio posrednik Saveza zakona, koji je propao, ne zato što je bio loš Zakon, već samo zato što je njegov posrednik bio nesposoban učiniti za narod sve što je trebalo. Bog namjerava toj naciji, i drugim nacijama preko njih, dati Krista, boljeg Posrednika prema Novom savezu ili sporazumu, koji će biti zapečaćen njegovom krvlju – zasluga njegove žrtve primijenjena neizravno kroz Crkvu. Sjetite se kako je sveti Petar, nakon što je govorio o vremenima obnove koja će biti inaugurirana pri drugom Isusovom dolasku,

rekao: „Uistinu je Mojsije rekao ocima: Proroka će vam Gospodin, Bog vaš, podignuti između vaše braće kao mene.” (Djela 3:22.) Prorok poput Mojsija počeo se je uzdizati u osobi našeg Gospodina Isusa, Glave. Proces podizanja nastavio se kroz ovo doba i uskoro će biti dovršen. Taj veći Mojsije, Krist i Crkva, Glava i Tijelo, trebaju posredovati tako dugo obećavanom Novom savezu između Boga i Izraela. Da Apostol ne govori o nečemu što je već postignuto, vidljivo je iz konteksta, „Dogodit će se da će duša koja ne poslušatog Proroka biti potpuno uništena iz naroda.” (Djela 3:23.) Svi koji ne poslušaju Isusa tijekom ovog Evangeoskog doba nisu uništeni; ali, pod velikim Posrednikom između Boga i ljudi, većim Mojsijem, koji će vladati svijetom tijekom Milenija, Sveto Pismo će se ispuniti – sve što će odbiti božansku naklonost pod tim Novim savezom bit će potpuno uništeno.

PITANJA O SAVEZIMA

Što je Abrahamski savez?

(1) Je li to za odabir sjemena?

Njegovo obećanje je SJEME: (1) Isus; (2) Krist; (3) Zemaljsko sjeme kroz njih.

(2) Ili je to blagoslov svih obitelji na zemlji?

U konačnici, da. Rezultat će blagosloviti sve narode.

(3) Kada je počeo – s Abrahamom, Izakom ili Abelom?

S Isusom Kristom: ali njegove se pripreme protežu natrag i naprijed na sve koji su iskazivali „vjeru Abrahamovu.”

Što je Sarin savez?

(1) Je li ispravno reći da su Sarin i Abrahamov savez jedna te ista stvar?

Savez s Abrahamom prvenstveno je Savez Sare – Savez vjere ili obećanja.

(2) Pod kojim su Savezom razvijeni Drevni Dostojnici, Abrahamovim ili Sarinim?

Abrahamov ili savez vjere, simboliziran Sarom. Svi opravdani vjerom pripadaju ovom Savezu. Drugi su savezi djela.

(3) Jesu li Drevni Dostojnici tjelesno sjeme ili su Židovi koji dolaze pod Novi savez u Milenijskom dobu tjelesno sjeme?

Prvenstveno Drevni Dostojnici, ali svi koji ikada dođu u odnos Vjera i Djela pod Novim Savezom će, kao djeca „Pomazanika,” biti Abrahamovi unuci, koji je simbolizirao Boga – Oca.

(4) Je li Sarin savez sveobuhvatan kao Abrahamov savez?

Ne! Odnosi se samo na „Sjeme obećanja.”

(5) Dolazi li Sarin savez kraju na kraju Evangeoskog doba?

Da.

(6) Završava li Savez Sare kada se rodi posljednji član duhovnog Potomstva ili završava nakon što izađu Drevni Dostojnici?

Nakon oba: njih dvoje prikazano je u Josipu i Benjaminu.

(7) Ako Savez Sare rađa duhovno Sjeme, kako možemo reći da su oba sjemena rađala pod Abrahamskim Savezom?

Dvojna značajka prikazana je u Raheli.

(8) Ako su oba sjemena nastala pod Sarinim savezom, što je s Gal. 3:16, gdje se govori o Sjemenu koje je Krist?

Krist je Sjeme, ali „obećanje” je „sigurno za oboje”. – Rim. 4:16.

(9) Jesu li oni koji su sada pozvani za članstvo u Kristu opravdani žrtvom čovjeka Krista Isusa?

Sasvim sigurno, „Vjerom u njegovu krv.” Vjera u Novi savez nikoga ne opravdava. Oni koji su blagoslovljeni pod Novim savezom bit će opravdani djelima. – Otkr. 20:13.

